

# OBUVNÍK MARTIN

Postavy: rozprávač, obuvník, pútnik, žena, pocestný, plačúce dieťa, hlas

**Rozprávač:** Pred mnohými rokmi žil v Malej dedinke obuvník Martin. Bol to dobrý muž. Nemal rodinu, žena mu zomrela. Mal rád svoju prácu. Šil a opravoval topánky susedom. Všetci okolo ho mali radi, pretože bol láskavý a ochotný. Raz sa pri jeho dverách zastavil neznámy pútnik.

**Pútnik:** Dobrý deň, Martin!

**Martin:** Pod' ďalej a zohrej sa. Vonku je zima.

**Pútnik:** Ako tu žiješ tak sám, Martin? Nie je ti smutno?

**Martin:** To vieš, opravujem ľuďom topánky, stále niekto chodí. Ale tie večery sú ťažké, keď som sám. Rád by som bol šťastný. Niekedy tak premýšľam, na čo vlastne na svete som.

**Pútnik:** Čítal som si nedávno evanjeliá. Poznáš podobenstvo o poslednom súde? Hneď ti ho nájdem ... *(podáva Martinovi Bibliu)*

**Martin:** Ukáž, už dlho som Bibliu ani neotvoril ...

*číta Matúšovo evanjelium, 25. kapitolu, verše 34 – 37, chvíľu číta polohlasom, potom pokračuje:*

“... veru hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili ...“

*Pútnik ticho vstáva a odchádza..*

**Rozprávač:** Obuvník Martin žil ďalej tak ako predtým. Ľudia prichádzali s rozbitými topánkami a odchádzali potešení dobrou Martinovou prácou a jeho láskavosťou.

Uplynul takmer rok od stretnutia s pútnikom.

Jednej noci mal obuvník Martin krásny sen. Zdalo sa mu, že ho na Štedrý večer navštívi Pán Ježiš. Zdalo sa mu to neuveriteľné, ale čo keby predsa ... Jeho srdce bolo naplnené radosťou. Z lesa priniesol vetvičky a ozdobil svoj skromný príbytok.

Ráno na Štedrý deň sa postavil k oknu a očakával vzácneho host'a.

**Martin:** Kto to tam ide? ... Nejaký pocestný. Aké má deravé topánky! Musí mu byť veľká zima na nohy. ... Človeče, pod' sem a trochu sa ohrej!

**Pocestný:** Ďakujem ti, obuvník. Si dobrý muž!

**Martin:** Mám tu jedny topánky navyše, možno sa ti hodia. Vezmi si ich.

*Vyťahuje z police topánky a podáva ich pocestnému.*

**Pocestný:** Ďakujem ti. Teraz sa mi pôjde lepšie. Zbohom, obuvník!

**Rozprávač:** Obuvník Martin sa znovu postavil k oknu, aby čakal. Náhle vidí chudobne oblečenú ženu, ako vlečie na chrbte nejaký batoh. Vypadá veľmi unavene a skrehnuto.

**Martin:** Pod'te ďalej! Odpočiňte si tu pri peci. Mám tu trochu teplého čaju. Vezmite si, aby ste nezmrzli. A tu máte ešte niečo na seba. To je po mojej žene.  
*Podá žene hrnček s čajom a vlnený šál.*

**Žena:** Ďakujem vám za láskavosť. Teraz sa mi pôjde oveľa lepšie. Ste dobrý človek!

**Rozprávač:** Martin odkladá zo stola, aby bol pripravený na návštevu vzácneho hosťa. Zrazu počuje detský plač. Pozrie sa z okna.

**Martin:** Nieкто plače? Malé dieťa! Hej, pod' sem!

**Dieťa:** Stratila som sa tu maminke a neviem, ako sa dostanem domov. Vonku je skoro tma a ja sa bojím.

**Martin:** Neplač, zavediem ťa k nej. Určite ju nájdeme. Len si vezmem kabát. Tu máš zatiaľ kúsok vianočky. *Berie si kabát, dievčatko sa ho chytí za ruku a odchádzajú spolu von.*

**Rozprávač:** Keď sa obuvník Martin vrátil, bol už neskorý večer. rozhladol sa a zosmutnel.

**Martin:** Tak teraz som už svojho hosťa určite zmeškal. Celý deň som čakal a nič. Možno tu bol práve vtedy, keď som bol preč. *Sadne si a dá hlavu do dlaní.*

**Hlas:** Martin, ty si dnes nečakal nadarmo! Ten starý pocestný, to bol Pán Ježiš. Ta unavená žena i plačúce dieťa – to bol tiež on. Ty si ich prijal s láskou, pohostil si ich a obdaroval. Vari si nepamätáš? “ Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili ...”. V tvojom srdci je láska, Martin. Do tvojho srdca vošiel Boh...